

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: FORELØBIGT GJENSVAR TIL MIN VEN

Citation: Kaalund, H. V.: "FORELØBIGT GJENSVAR TIL MIN VEN", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 369. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid91819.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

FORELØBIGT GJENSVAR TIL MIN VEN DIGTEREN S. SCHANDORPH. (Marts 1879).

Fyndigt, men kærligt har Du svaret mig, Ven;
stærke Strænge i mit Indre har Du bragt til at dirre!
Haandtrykket giver jeg varmt Dig igjen!
- *Dig* kunde altsaa min Barskhed ej tirre:
sjelden sidder Hjertet saa højt nu hos Mænd!
Tak for hvert dygtigt Ord, Du har mig sagt, -
for dit Haab: at aldrig min Fortid jeg svigter -
- *mest* dog for den Hyldest, Du har Mennesket bragt!
- jeg er Menneske mer, end jeg er Digter!

Sandheden søge vi jo Begge at naa. -
Med en Mand just som Dig er det Glæde at stride!
Ingen af os paastaa: "*Vi alene vide!*"
- Alt, hvad der gjør Tankerne bitre og smaa,
det kaste vi med Stolthed tilside!
370 Vi vil være os selv i reneste Forstand -
Mere kan dog ikke man være her paa Jorden.
Det var derfor, jeg varsled og kaldte til Orden:
jeg bæved for vor Tid, - for vort Folk - og vort Land!
- Du er kjæk! Du soler Dig i Nutidskulturen,
- finder det lidt sært, at en livsmodig Mand
kunde male Eder Fanden paa Muren.

Er jeg da aflægs - bleven vranten og tung?
- Jeg, der blandt Efteraarets visnede Blade
vied mig til Alvor, alt da jeg var ung -
den Gladeste mellem de Glade.
- Jeg, der med Fryd i den nedfaldne Frugt
hørte Kjærnerne rasle saa forjættende derinde,
mens jeg bøjed mig modig for Erfaringens Tugt -
er jeg bleven tilbage for min Tid paa dens Flugt?
- *Bleven Fremskridtets - Ungdommens Fjende?*

Ve mig! - ja ve mig, ifald det var saa!
Da var jeg i Kampen, jeg har rejst nu, den Lille.
Nej! jeg har sagt det: jeg vidste, hvad jeg vilde,
dengang jeg spurgte - skræmmed op - banked paa.
- Gode var de mod mig - Gamle og Unge -
haardelig jeg trængte til Fred og til Smil,
371 dog opgav jeg Hvilen, - valgte det Tunge:
- spændte min Bue og - udskød min Pil!
Du har Ret: Jeg sigted paa ingen Person.
Fejlen kun, - Extremerne vilde jeg ramme.
-- Det var ej blot et Indfald af den fordums Huron -
endredmin for at tækkes - "de Klamme"!

Dig og de Andre med Ungdommens Mod,
med de dygtige Evner, men det hidsige Blod -
Eder, som jeg elsker, - mine kjære, unge Venner,
- ak, men som Nutidslivet frister og blænder -
vilde jeg tømre til Fremtidens Mænd -
vilde jeg vare for Beruselsens Fare, -
løfte og klare!
- Aldrig var jeg mere end da Eders Ven!

Tage mig til Indtægt, hvem Pokker der vil,

baade dem, der gaar i Spidsen, og dem, "der sjokker efter"!
Jeg forbliver mig selv! Sætter Intet paa Spil -
tænker om de Sidste: maaske deres Kræfter
vil ikke slaa til, -
mulig deres Fødder af Vandringen er ømme, -
mulig har de ondt ved at nøjes med Drømme, -
fordrer her i Livet noget Andet og Mér
end abstrakte Idéer:
372 - Kraft til at bære deres Kors, for Exempel -
- slæbe dog som vi, skjøndt Du ikke det sér,
deres fattige Skjærv til Fremtidens Tempel.
Arbejdet er saa forunderligt fordelt.
Oversaa vi Livet fra Højderne helt,
da fandt vel hver Enkelt sit Modlod i Vægten
til Held for Balancen i Menneskeslægten.

Er jeg dit Modlod, og vippes jeg op,
saa haaber jeg, vi Begge og Sandheden vinder.
Ingen af os stod paa hin svimlende Top -
vi maa nøjes med de Smaakorn, vi finder!
Hil Dig, min Broder! vi mødes i Strid,
haardt har jeg sat alt dit Venskab paa Prøve, -
prægtigt Du bestod den, - Du stred som en Løve!
Sligt kan vi behøve
nu i denne tunge, ufordragelige Tid!